

Het geluid van stilte

Sara, altijd al een gevoelig en empathisch meisje, kwam voort uit een welgestelde familie. Haar ouders, met hoge verwachtingen en strenge normen, legden onbedoeld een zware last op Sara's schouders. Ondanks hun goede bedoelingen werd Sara overladen met zorgen en twijfels over haar eigen kunnen. De enige persoon die Sara echt begreep, was haar oudere broer. In tegenstelling tot haar ouders verwen- de hij Sara niet; in plaats daarvan behandelde hij haar als een gelijke, samen met haar spelend alsof ze een van de jongens was. Dit gaf Sara een gevoel van acceptatie en vrijheid die ze elders niet kon vinden.

Haar ouders worstelden met het begrijpen van Sara's behoeften, tot- dat ze op een dag haar tekeningen aan hen onthulde. In die ingewik- kelde lijnen en levendige kleuren vond Sara haar stem zonder ook maar een woord te zeggen. Haar kunst werd een taal op zich, emoties uit- drukkend die aan verbale uiting ontsnapten. Het was door haar teke- ningen, haar alternatieve vorm van communicatie, dat Sara eindelijk door haar familie begrepen werd.

Het navigeren op het sociale landschap van de basisschool bleek moei- lijker voor Sara dan voor de meeste anderen. Gelach en pesterijen weer- klonken door de gangen, waardoor ze een gemakkelijk doelwit was voor pestkoppen die genoten van het uitbuiten van kwetsbaarheden.

“Kijk eens wie daar aan komt lopen.” grijnsde Mark, terwijl hij zijn vriend Jake een duwtje gaf, toen ze zagen dat Sara dichterbij kwam.

“Ja, het is weer dat stille meisje,” antwoordde Jake, een ondeugende grijns verspreidde zich over zijn gezicht. “Laten we wat plezier hebben.” Terwijl Sara voorbijliep, kon ze hun gefluister en gegiechel steeds luider horen worden. Haar hart zonk ineen, wetende wat er zou komen.

“Hee, Sara, leuke outfit! Heb je weer kleren van je broer gestolen?” riep Mark, zijn stem doordrenkt met sarcasme.

De andere leerlingen in de buurt barsten in lachen uit en moedigden Mark en Jake aan.

Sara beet op haar lip en probeerde de pesterijen te negeren, maar ze deden toch pijn.

Sara's expressieve ogen, als ramen naar haar ziel, weerspiegelden de stille worstelingen die haar dagelijks leven bepaalden. Pas in het laatste jaar van de basisschool begonnen haar klasgenoten haar echt te zien, iemand die, als je haar eenmaal kende, je oren van je hoofd kon praten.

Helaas ging geen enkele klasgenoot naar dezelfde middelbare school. Het hoefde geen vriend te zijn, maar gewoon iemand die ze kende.

Tijdens haar eerste jaar op de middelbare school bracht een toevallige ontmoeting met Christine rust in Sara's leven. Het gebeurde op een gewone middag terwijl Sara aan het studeren was voor een toets in de gang tijdens haar pauze.

“Hey, ik ben Christine. Wil je met mij en mijn vrienden komen kletsen?” vroeg Christine. Sara keek op. Voor haar leek ze een reus in vergelijking met Sara. Even twijfelde Sara, maar ze ging in op het aanbod. Haar vrienden waren een beetje vreemd, maar wel aardig. Sara fluisterde: “Je vrienden zijn wel vreemd.”

Christine antwoordde: "Ja, net als wij." Sara moest lachen, ze was inderdaad niet zoals de meesten. Naarmate Christine en Sara elkaar beter leerden kennen, beseftte Sara dat ze een goede vriendin had. Christine kon het beste worden beschreven als een eigenzinnig, grappig, gepassioneerd en vriendelijk meisje.

Een verwante geest met een hart zo genereus als haar lach, werd Christine niet alleen een vertrouweling. Bovendien is Christine ook het anker dat Sara verbond met de alledaagse realiteit van het tienerleven. Hun vriendschap bloeide op te midden van gedeelde geheimen en gefluisterde dromen. Samen navigeerden ze door de ups en downs van de middelbare school en hun thuissituaties, troost vindend in de band die de oppervlakkigheden van hun omgeving overstijgt.

Sara had een geheim dat niemand kende, haar bestaan bestond uit twee persona's die naast elkaar leefden - de veerkrachtige Rosalina en de introverte Sara.

Terwijl Sara worstelde met het dagelijkse tienerleven, werd het lyrische talent van Rosalina, haar alter ego, een toevluchtsoord. De geheime wereld van muziek bood een toevluchtsoord, maar de angst voor ontdekking bleef als een schaduw hangen.

Het warme licht van de middagzon stroomde door de gordijnen, waardoor een zachte gloed op Sara's bureau viel. Terwijl ze gretig een andere e-mail typte aan haar Amerikaanse penvriend Alex, was de kamer gevuld met het ritmische getik van haar vingers op het toetsenbord. Ze had Alex ontmoet via een website waar mensen zoals zij op zoek waren naar correspondentie. Iemand om mee te praten.

Sara, een veertienjarige, was aan deze reis begonnen om niet alleen een vriend te maken, maar ook om haar Engelse vaardigheden te verbeteren. Met het pseudoniem Rosalina verborg ze haar ware identiteit en